

reist Klage over, at Lærerne ved de frie Universiteter, paa hvis Ansættelse Staten ingen Indflydelse har, og om hvis videnskabelige Dydgtighed den ikke har nogen Leilighed til at forviise sig, paa Grund af at det ligger i de private Universiteters Interesse at trække saamange Studerende til sig som muligt, har stillet altfor lave Fordringer til Examinanderne, hvorunder den videnskabelige Mand og Belgiens Embedsstand i det Hele er kommen til at lide. Der udledes altsaa fra denne Side et sørgeligt Resultat af den trusne Indretning. Det juridiske Fakultet i Gent har særlig udtalt, at den belgiske Folkeand er saa afgjort industriel og saa lidet videnskabelig, at Fakultetet ikke tror, at den omtalte Indretning i det Hele passer for Belgiens Universiteter; men det er kjender iøvrigt, at den er til Nytte. Jeg har anset det for min Pligt at meddele disse fattige Dplysninger, hvoraf man tilbøielig vil kunne se, at Forholdene i Belgien ere meget forskellige fra Forholdene her og fra den Ordning, som Udvalgets Flertal har tænkt sig. Jeg tror derfor ikke, at man deraf kan uddrage nogen bestemt Slutning; men jeg har dog som sagt troet, at det var min Pligt at gennemgaa de omtalte Dplysninger og at meddele, hvad der forekom mig at være det væsentligste Udbytte af dem.

Med disse saa Bemærkninger skal jeg anbefale de af Udvalget og af dets Flertal stillede Forslag til det ærede Things Bedtagelse, idet jeg endnu kun ganske kortelig skal gennemgaa dem enkeltvis. — Det vil ses, at det Forslag, der af Flertallet er stillet under Nr. 1 til § 3, gaar ud paa, at de 10 ældste af Universitetets 39 faste Professorer ligesom hidtil skulle have enten fri Bolig in natura eller en Godtgjørelse derfor af 400 Rd. Udvalgets Flertal har aldeles ingen Grund fundet til at forringe de Vilkaar, under hvilke Universitetets Professorer nu ere stillede, og det mener, at det er saa meget mere billigt, at de saa, hvad de i saa Henseende hidtil have haft, som den omtalte Forhøielse i Løn eller Forbedring i Vilkaar, hvad man nu vil kalde den, jo særst kan indtræde, efterat de have tjent i 25 Aar, og endda ikke behøver at indtræde for Alle efter denne Tid; fordi en

Mand nemlig, har tjent i 25 Aar, er det jo ingenlunde dermed givet, at han hører mellem de 10 ældste Professorer. — Forslagene under Nr. 2 og 3 til § 9 har jeg allerede talt om. Ministerens Forslag gaar jo ud paa istedfor Examenskommissioner, som Folkethinget har erklæret sig for, at indføre faste Censorer ved de forskellige Embedsexaminer. Udvalgets Flertal er derimod, som før ytret, gaaet en Mellemvei, idet det har indstillet Folkethingets Beslutning til Bedtagelse med en liden Forhøielse i Summen, men dog saaledes, at det tillige indrømmes Ministeren som midlertidig Foranstaltning at ansætte faste Censorer. — Forslaget under Nr. 4 til § 13, der er stillet af Ministeren og tiltraadt af hele Udvalget, gaar ud paa at udskyde den Bestemmelse, der i Folkethinget er indsat i Lovforslaget om, at et af Statens Skolelærerseminarier skal nedlægges, dog saaledes, at det foreløbig lades uafgjort, hvilket af dem det skal være. Udvalget har ikke kunnet overbevise sig om, at det er fornødent at tage nogen Bestemmelse herom nu, inden man er enig om, hvilket Seminarium man vil nedlægge. I en Lov at indsætte en Bestemmelse, som nødvendiggjør en anden Lov, er derhos heller ikke nogen rigtig Fremgangsmaade. Derimod har Udvalget ved sit Forslag ikke villet benegte Muligheden af, at et af Seminarierne maatte rigtigst kan spares. — Forslaget under Nr. 5 til § 15 gaar for det Første ud paa at indrømme, hvad der oprindeligt var forlangt i Lovforslaget, at 2 af de 14 Seminarielærere skulle kunne opnå fast kongelig Ansættelse. I og for sig har denne Bestemmelse vistnok ikke meget at betyde, da de fleste af Seminarielærerne ere theologiske Kandidater, der efterhaanden forlade Seminarierne og træde over i geistlige Stillinger. Men der er dog Lærere ved Seminarierne, f. Ex. de seminaristiff dannede, der blive ved dem, indtil de blive ældre Mænd, og som ikke ere skikkede til at gaa over i andre Stillinger, og det synes derfor haardt at negte, at 2 af dem kunne opnå fast kongelig Ansættelse og derved Pensionsret. Naar Folkethinget derhos fremdeles har slaaet hele den Sum, der bruges til Lærernes Lønning, sammen til et samlet